

emily gray tedrowe

A tehetséges
Miss Farwell

FORDÍTOTTA
SZIEBERTH ÁDÁM

emily gray tedrowe

A tehetséges
Miss Farwell

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Emily Gray Tedrowe: *The Talented Miss Farwell*

Copyright © 2020 by Emily Gray Tedrowe.
Published by arrangement with Custom House,
an imprint of HarperCollins Publishers.

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2020

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 058 1

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Hradeczky Moni
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben, 2021-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes ügyvezető

Courtney-nak

Ő azonban még most sem volt mindig boldog. Megvolt mindene, amit akart, néha mégis úgy érezte, hogy van még, amit akarna, ha tudna róla.

Edith Wharton:
The Custom of the Country

1. FEJEZET

Pierson, Illinois

1979

A tizennégy éves Becky Farwell rátehénkedett a dudára.
– Apu! Indulás!

A motor már járt. Becky maga felé hajlította a visszapillantó tükröt, hogy szemügyre vegye a sminkjét. A pilláira sötétebb, a szemhéjára világosabb zöld festéket kent. Hát persze hogy zöldet, hiszen a magazinok szerint a vöröskék nem tehetnek mást, még akkor sem, ha valami bizonytalan, köztes, szőkés-vöröses színben játszik a hajuk, mint neki. De Becky igazából olyan szemfestékszetre vágyott, amelyben háromféle lila van, a halovány ibolyaszíntől a barnába hajló padlizsánszínig. Gyorsan összeszámolta, hogy mennyivel lóg neki a négy lány, akiknek meg szokta írni a leckéjét geometriából meg algebrából. Ha kellett, akár tizenegy-tizenkettedikes matekot is vállalt, pedig csak kilencedikes volt. Igaz, a felsőbb éveseknek négyesenél jobb jegyet nem tudott garantálni, de emiatt még egy lány sem emelt panaszt. Néha cipőt is elfogadott fizetség gyanánt: így jutott hozzá a majdnem új Tretornhoz is, amely most a lábán van, zokni nélkül, mert mindenki úgy hordja... Gyorsan visszapattintotta a tükröt a helyére. Most nem ér rá holmi sminkről ábrándozni, hiszen kell a pénz, de nagyon!

Mindenhol meg vagyunk szorulva – hangzott az apja egyik kedvelt mondása. Nem sok értelme volt, ahogy a többinek sem, de azt baromi jól érzékeltette, hogy milyen rosszul megy a bolt.

Becky várt még egy percet, majd kiugrott a vezetőfülkéből, és bement a házba. Hiába köszöntöttek rájuk az első szép, tavaszi márciusi napok, a farmház elülső szobái sötétek, áporodott szagúak, szellőzetlenek voltak. Becky föltolta az egyik ablakot, majd aládúcolta egy babkonzervvel. A mosogatóban egymáson hevert a két tejfehér zabpelyhes tálka, amelyekből reggeliztek. Vékony, ragacsos zsír- és porréteg lepett mindent, de Becky most nem ért rá letörölgetni. A nappaliban az egyik kis szőnyeg kilógott a sorból: sötétebb, azaz újabb volt, mint a többi. Az apja a múlt héten zálogba csapta a tévét, a felesége összes ékszerét (illetve azt hitte, hogy az összest, mert Becky eldugott pár kisebb darabot), valamint a turmixgépet. Hogy mennyit kapott mindezért, azt nem volt hajlandó elárulni – hiszen, mint mondta, csak átmenetileg vált meg tőlük –, de Becky megtalálta a gyűrött nyugtát, amelyen száz dollárnál kisebb összeg állt.

– Apu! – kiáltotta el magát a lépcső tövében, majd könnyű léptekkel, hangos karperec-csilingelés közepette fölszaladt az emeletre. – El kéne... Még nem is zuhanyoztál?

Az apja, ez a nagy medve, összegömbölyödve hevert ugyanis az ágyon, az ő térfelén. Ezüstös haja csapzottan tapadt a homlokára, és izzadságcseppek gyöngyöztek az orrán. Gyomorinfluenza... De erre most nincs idő! Jön egy vevő Rockfordból, és az apjának délben találkoznia kell vele!

– Azt mondtad, indítsam be a motort, és már jössz is! Apu, már mindjárt...

Az apja felnyögött, és eltakarta a szemét.

– Mutasd meg neki a vetőgépeket. A Lite-Trackett mindenképpen látnia kell! És a magszórókat is, még ha azt is mondja, hogy nem...

– De hát én nem... – vágott közbe Becky idegesen pislogva. – Mégis, hogy gondoltad...

– A Massey-kről ne szólj, meg a John Deere-ekről se. Hátraviheted, hadd lássa a két Vicont, azok tetszenek majd neki. De te mondj nemet. Csak vetőgépek, így állapodtunk meg. Egy óra múlva ott vagyok. Maximum. Csak még... ó, az a magasságos! – Becky apja föl pattant az ágyról, és kirohant a vécére, a régi frottírköntöse röpdösött utána... Becky gyorsan elinalt, hogy ne hallja, amit ilyenkor hallani lehet.

A sztrádán autózó Becky pontosan tudta, mikor kell elforgatnia a rádió keresőgombját. Néha egy zeneszámon belül is átment egyik adóról a másikra, majd vissza. Az ég szerelmére, hát miért csak Crystal Gayle-dalokat tudnak játszani, meg Kenny Rogerst? Becky mindvégig két kézzel markolta a kormányt, a sávelválasztó vonalakra szegezte a tekintetét, és hajszállal sem ment 45 mérföld per óra fölé – ami, persze, az öreg csotrogánynak amúgy sem esett volna jól. Az I-50-es autópálya népe ügyet sem vetett a kilencedikes lányra, aki jól tudta, mi a teendő, ha mégis lemeszelik: kapásból sírva fakad, előadja, hogy a fiúja mattrészegre itta magát, ő pedig ijedtében gyorsan elindult haza, és megesküszik az élő istenre, hogy ez soha többé nem fordul elő, higgye el a biztos úr!

– A bírságot így sem úsznám meg, de legalább nem tartóztatnának le – elmélkedett az apja, miután kiokította.

A farmháztól a bemutatóteremig útba esett két autópálya-kijárat, egy körforgalom és négy lámpa. Becky mindegyiknél leizzadt, de a legrosszabb az volt, hogy a bemutatóteremhez a szemközti sávon áthaladva, balra kellett befordulnia. Miután kitette az indexet, időtlen időkip váltogatta a lábát a fék- és a gázpedál között. Végül elszánta magát: félig lehunytt szemmel bekanyarodott, és nagyot zötytyenve áthajtott a sekély, kavicsos szennyvízárkon. *Uram Jézus, hála néked!*

A kis telephelyen egy másik pickup is állt, járó motorral, orral az út felé. A francba, már itt vannak! Becky leszökött a földre, majd lehajtotta a plató hátsó zárólapját. Egyszerre csak két dobozt tud bevinni, a többiért vissza kell majd jönnie...

– Hahó! – kiáltotta el magát.

Traskerék is mezőgazdasági gépekkel kereskedtek, Rockford mellett volt az üzletük. Azért jöttek hozzájuk, hogy minél olcsóbban feltöltsék a készleteiket, majd pillanatok alatt továbbadják az árut, még hozzá olyan haszonkulccsal, hogy rágondolni is fáj.

– Dögkeselyűk – mondogatta színlelt vidámsággal Becky apja. – Megkopasztanak minket.

Ezt csinálták mind. Az apja pár éve egyszer kocsiba ült, és elment Minterékhez, hogy megnézzze, mi van még meg. – Majd nyáron visszahozatjuk – mondta Beckynek.

Előtte azt mondogatta, hogy majd tavasszal. Azelőtt meg azt, hogy majd ősszel fellendül a forgalom...

– Szép jó napot! – köszöntötte Becky éneklő hangon a pickuptól kikászálódó két férfit, akik ránézésre apa és fia lehettek. Még soha nem nyitotta ki a bemutatótermet egyedül, de már jó párszor besegített az apjának. Most kinyitotta az épületet, majd kitémasztotta az ajtót a két dobozzal, és már szaladt is a biztosítékszekrényhez. Az irodában kapcsolta föl a villanyt, meg az előtérben, ahol büszkén feszítettek az átlósan glédába állított kombájnok.

– Teszek föl kávé! – kiáltott hátra. Nem ment vissza, hogy Traskerék ne lássák, és utána kelljen jönniük. – És hátul találnak üdítőt is. Apu bármelyik percben itt lehet.

A fiú egész cuki volt. Becky levette a pamutpulcsiját, és megnézte, nincsenek-e izzadságfoltok a trikóján. Tudta, hogy be kéne ülnie a fényárban úszó, üvegfalú irodába, ahol az egymásra hányt számlák és katalógusok az íróasztalt is, a székeket is, meg az irattartó fémszekrényt is beborították. De inkább a két férfi nyomában koslatott, és

gyönyörködött a Trasker fiú baseballsapkája alól kikandikáló göndör fürtökben, meg a farzsebébe süllyesztett hüvelykujjában, meg a tiszta, puha arcbőrében. Felborzolta a frufuját, és lázasan törte a fejét valami szellemes szövegen, amit elsüthetne. Olyannyira, hogy összerezzen, amikor egyszer csak ott állt mellette az idősebb Trasker.

– Hát itt vagy – dörmögte halkán. Alacsony termetű, pocakos ember volt, a tar feje úgy nézett ki, mint egy gabonakör.

Becky orrát megcsapta a mentás rágódohány szaga.

– Apu, mondta, hogy, ööö, mutassam meg maguknak a magszórókat. Vagyis a vetőgépeket. Ott vannak a...

– Az az, mutasd csak meg – felelte a férfi, majd elkapta Becky könyökét, és közelebb húzta magához. Becky meglepetésében felnyögött. – Hallgass már – szólt rá az idősebb Trasker, és ő hallgatott. Erre készítette a férfi hanghordozása is – mintha azt mondta volna, hogy *ne butáskodj* –, meg a félelem is, hogy a fia meglátja vagy meghallja, hogy ő butáskodik. Némán tűrte hát, hogy az apa sietősen, otrombán végigfogdossa a csövekkel, kábelekkal telepakolt, sötét folyosó rejtekében. Egy percre sem tartott az egész, aztán a férfi egy barátságosnak szánt, tétova hátbavágás kíséretében tolt el magától. A folyosó végén már egyedül fordult be, és kiáltott oda a fiának: – Csak ilyen kultivátoruk van? Vagy látsz valami márkásabbat is?

Később, amikor megérkezett az apja, és bement az irodába a két Traskerrel, Becky az üvegen át figyelte őket. A fiú előbb ült le, mint az ő apja, aki aztán lelkesen, szívélyesen magyarázott, az idősebb Trasker pedig karba tett kézzel, hátat fordítva, közönyösen hallgatta... Becky nem is bírta tovább nézni ezt.

Jó sokáig elüldögélt egy raklapkupacon, a bokáján éktelenkedő heget piszkálgatva. Fönt, a porlepte gerendák közelében komótosan forgott a nyikorgós, öreg ventilátor.

– Bec! Hé, Bec! – kiáltotta el magát az irodaajtó mögül kihajolva az apja, miután nem látta őt sehol. – Hozzál már két üdítőt, jó?

Becky szép lassan hátrasétált a két jéghideg Dr. Pepperért. Visszafelé jövet, a sötétség leple alatt kinyitotta az egyiket, majd köhécselt egy sort, és az orrából előtűrt egy szép, szabályos formájú gombóckát.

Miután belepöckölte a szénsavas lötytybe, széles műmosollyal benyitott az irodába. Érezte, hogy feltölti energiával az apja iránti szeretete. Az ő drága, mit sem sejtő apucija iránti szeretet...

Másnap kora hajnalban, a hálósoba plafonját bámulva azon töprengett, hogy patthelyzet alakult ki: az apja nem vallja be, milyen rosszul áll a szénájuk, ő pedig nem forszírozza a dolgot, hiszen a szereposztás szerint az a dolga, hogy nyugodt legyen. Ha az édesanyja nem halt volna meg, amikor ő hatéves volt, talán más lenne a helyzet. Ha a mellében fészkelő rák nem tépi le láncait, és nem terjed át más szerveire is, akkor talán... Igen, talán az anyja lehetett volna az, aki felméri a helyzetet, és kerek pereg kimondja: Hank, át kell állnunk valami másra. *Nekünk*. Mert akkor lenne „mi”, lenne többes szám első személy. Lenne valaki, akivel az apja megoszthatná a félelmeit meg a nagyszabású terveit, és akitől elfogadná a jó tanácsot.

Hank Farwell, hála az égnek, nem vett el senkit a harsányan kacarászó nők közül, akiket – ezt Becky tudta – néha meghívott vacsorázni a Fekete Bagolyba, és akikhez alighanem el is ugrott pár órára, ha úgy gondolta, hogy nem fog hiányozni senkinek. Mert egy hisztérikus második feleség, az aztán tényleg nem hiányzott a házból! Nem hiányzott, hogy valaki ott csapkodjon és siránkozzon, ha kikapcsolják az áramot, vagy telefonálnak a bankból. Nem hiányzott, hogy valaki láthatóvá tegye azt,

amiről nem szabadott tudomást venniük: azt, hogy apu vállalkozása a tönk szélén áll.

Becky, aki egész éjjel próbált úgy tenni, mintha nem gyötörné egyre jobban a hányingerrel párosuló alhasi fájdalom, most lerúgta magáról az elviselhetetlenné vált takarót. Fölvett a hálóingére egy pulcsit, majd kilépett a konyhaajtón a pirkadat előtti hidegbe, és teleszívta a tüdejét friss levegővel. A vaskos, félbevágott citromkarikát idéző, fogyó hold alacsonyan járt az égen a birtokhatárt jelző vadgesztenyefa-csoport fölött. A fákon túli terület már azé volt, aki megvette Hinmanék farmját.

Fagyos volt a levegő, de Beckynek legalább nem kellett hánynia. Fölhúzta a gumicsizmát, amelyet a mindenféle limlommal telepakolt verandán talált, és abban járkált körbe-körbe a nagyrészt kopár, földes udvaron. Az M jelzésű, megyei fenntartású úton, a County Road M-en már volt némi forgalom, és Becky feje fölött egyszer elkárogta magát egy magányos varjú, majd kicsivel később, távolabbról újra hallatta a hangját.

Ha elveszítik a házat, gondolta Becky, megpróbálhatnak lakást bérelni a városban. Például egy hosszú távra kivehető, olcsó garzont a Rose Suites lakóparkban, amely nagyon közel van az autópályához. Mennyi is ott a lakbér? Az apja előbb-utóbb kapna állást valakinek a boltjában, ő pedig alighanem kimaradna az iskolából, és lehetne főállásban pincérkedni... Becky elborzadt: eszébe jutott, hogy az apja mindenáron leplezni próbálná, hogy milyen nagy a baj. Csak átmenetileg, mondaná, majd ősszel folytatod. Aztán telnének-múlnának az évszakok, majd az évek, és ő szép lassan átváltozna tipikus, balta-arcú, visszeres lábú, élettelen tekintetű felszolgálónővé, aki életfogytiglani büntetését tölti valami kajaldában.

Fázott, de félt bemenni a házba, ezért az istálló felé vette az irányt. Miután elhúzta, vagy inkább elrángatta a

tolóajtót, arrébb rugdosta az egymásra pakolt dobozokat. Fűrészlapok vagy ásóok, vagy mik voltak bennük, amelyeket egykor megrendeltek, és meg is kaptak, de aztán valahogy itt maradtak, és feledésbe merültek. A véletlenszerűen felhalmozott árukészlet valami homályos szisztéma szerint volt elrendezve, amelyen csak Hank Farwell igazodott ki...

Becky a hasához kapott, és kétrét görnyedt: végighömpölygött a bensőjén a hányingert tetéző fájdalom. Most már nem tagadhatta a szomorú ténytet, hogy elkapta azt a rohadt gyomorinfluenzát, és megint moshatja majd az összes lepedőt meg törölközőt.

És az a vén, kopasz disznó hogy merészelt csak úgy megfogdosni őt? Ráadásul pont az apja bemutatótermében! Becky úgy érezte, hogy legszívesebben fölgyújtaná azt a kócerájt, hadd égjenek porig a kombájnok meg az iroda meg minden! De előbb bezárná oda azt a dagadt gennyládát...

És ekkor jött az ötlet. Az első ötlet, amelyből további ötletek láncolata sarjadt ki, azokból pedig az egymást követő változások sora, amelyek révén egy év alatt megfordult a kocka. Rengeteget javult a helyzetük – főként Becky helyzete.

Szóval az a bizonyos első ötlet... *Várj egy kicsit, hadd gondolkozzam*, kérte esedezve a hányingert Becky, majd nagy nehezen föltápászkodott. Körbejárta az istállót, hogy lásson minden egyes ládát, dobozt, meg a jó erős gerendákat is, miközben beszívja a faanyag jól ismert, kellemes, szívet melengető illatát – és ekkor ötlött eszébe a nagy kérdés: *Kell nekünk egyáltalán bemutatóterem?*

Aztán a gumicsizmájára fröccsent a hányás; aznap reggel még vagy tízszer kellett okádnia. Két roham között viszont az ágyban kucorgott tollal, jegyzettömbbel meg az otthon fellelt pénzügyi dokumentumokkal. Az apja, akit zavarba hoztak Becky vehemens telefonhívásai, este

bevitte neki a legújabbakat. Addigra Becky már annyiszor végigszámolt mindent, hogy az izgalomtól és a félelemtől szinte remegve, hadarva magyarázta el a tervét a fáradt apjának. Ne béreljük tovább a bemutatótermet, spóroljuk meg azt az évi tizennégyezer dollárt! Megfelel a célnak az istálló is, csak ki kell pucolni! Így spórolhatunk a benzinen, az áramon, a fűtésen, és az épület őrzéséért sem kell fizetni. Az árukészletet csökkentjük a felére, de a régi, rendszeres vevők továbbra is rendelhessenek nagykeráron! A kintlevőségekkel pedig ne a könyvelőcég, a Manheim Accounting foglalkozzon, hiszen arra ő, Becky is képes! És adják el a koncepciót azzal a reklámszlogen-nel, hogy MI ÖNNEK SPÓROLUNK!

Hank Farwell csak annyit mondott a gyengélkedő tinédzser lányának, hogy bontson fel egy dobozos gyömbérsört, és fekdjön vissza. Ő viszont még sokáig fent volt: a telekormölt jegyzetlapokat silabizálta. A következő hat hónapban megvalósult Becky terve, és az év végén már egész Pierson a Farwell Mezőgazdasági Kft. csodaszámba menő feltámadásáról beszélt. Az eset fényesen igazolta az emberek szemében, hogy lám, egy közülük való (Hankre gondoltak) is kihúzhatja magát a csávából, ha szorult belé némi keménység, és vág az esze.

Becky az egész évet a vállalkozás újraélesztésének szentelte. Átrendezte az istállót, és rendelt egy FARWELL MEZŐGAZDASÁGI KFT. feliratú táblát, hogy az autósok lássák, hol kell lehajtaniuk a 4-es főútról. Júniusban pedig „Köszönjük, hogy nálunk vásárolt!” mot-tójú limonádépartit szervezett, ahol tombolán kisorsolta az utolsó John Deere traktorukat, és huszonöt százalékos kedvezményt adott az új állandó rendelésekre. Számviteli szakkönyveket olvasgatott, és elbuszozott Rockfordba, az egynapos kisvállalkozói konferenciára. A szervezők igencsak meghökkentek, amikor kiderült, hogy egy másodikos gimnazistát regisztráltak be mint résztvevőt...

Mire beköszöntött a tél, Becky az összes beszállítóval telefonbarátságot kötött, és ő kezelte a megrendeléseket. Gyakori húzása volt, hogy hozzácsapott a szállítmányhoz még néhány tételt, és visszautasíthatatlan árengedményt kínált. Az apjának így csak arra volt gondja, amihez mindig is a legjobban értett: töviről hegyire átbeszélte az aggályos helybeli gazdákkal, hogy pontosan mit is vesznek.

Azon a télen Farwellék rendeztek egy kis vasárnap esti összejövetelt. Történt, hogy a helyi Rotary Klub, amely évekig semmibe vette Hanket, most, a száznolcvan fokok fordulat után, örömmel visszafogadta soraiba. Olyannyira, hogy a gyűlések előtt egy héttel többen is érdeklődtek telefonon, hogy Hank biztosan ott lesz-e.

A piersoni férfiaknak volt a Rotaryn belül egy alcsoportja, amely az agrárszakmában dolgozók nem hivatalos klubjaként működött. Hanket újabban lelkesen kapacitálták, hogy vegyen részt az ő gyűléseiken is. Az volt a szokás, hogy kéthavonta, rendszerint egy hétvégi estén, vacsora után, összejönnek valakinél. Mindig más volt a házigazda, és a gyűléseknek mindig volt hivatalos témája (például: vetőmagarak a Rock River vidékén), de a maroknyi egybegyűlt férfi jórészt pletykálgodással (ki lépett félre), politizálással (Reagan és az agrártámogatások), valamint nevetgéléssel töltötte a kétórás együttléteket. Ilyesmire amúgy ritkán nyílt alkalmuk ezeknek a cserzett bőrű, megkérgesedett szívű, éjt nappallá téve dolgozó embereknek.

Azon a bizonyos vasárnapon, amikor Hank először látta vendégül a társaságot, a klubtagok már a MI ÖNNEK SPÓROLUNK! felirat alatt léphettek be a birtokra. Az újonnan kifeszített transzparens jó négyméteres magasságban verdeste a két fémoszlopot. A vendégek ezután egy karósor mellett haladtak el, amely az istálló toldaléképületének határát jelölte ki. A tervezett bővítésre azért

volt szükség, hogy a kisebb kéziszerszámoknak is legyen helyük. Hideg, de száraz volt a tél, így az érkező férfiaknak alig-alig kellett leverniük a csizmájukról némi havat, mielőtt helyet foglaltak Hank diszkrét, meleg fényben úszó nappalijában, ahol immár volt új tévé meg dupla üvegű, viharálló ablak.

Az volt az íratlan szabály, hogy a házigazda felesége, miután felszolgált a kávé meg valami édességet – rendszerint mogyorós-diós kalácsot –, rögvest visszavonul. Most, amikor Becky behozta a tálcát, mélységes csönd borult a szobára, de a férfiak lassanként megszokták, hogy ez a kislány ott van minden üzleti rendezvényen, társasági eseményen, klubesten, amelynek köze van a megye agráriumához. Az az idő, amikor ez még nem így volt, lassanként feledésbe merült.

Az első, Farwelléknél töltött estén viszont még szótlannul feszengtek, amikor Becky letette a tálcát, majd kihúzott egy széket, és leült. A vendégek Hankre sandítottak, aki úgy tett, mintha egy csöppet sem lenne furá, ami történik.

Becky pedig kedvesen végigmérte az egybegyűlteket, megkavarta a kávéját, majd udvarias mosollyal így szólt: – Köszönöm, hogy eljöttek. Kezdhetjük?

2. FEJEZET

Pierson, Illinois

1981

Annak, aki el akar jutni Chicagóból az Illinois állambeli Piersonba, ebbe a tipikus közép-nyugati kisvárosba, úgy három órát kell autóznia délnyugati irányban. A Rock River által kettészelt városka széltében alig egy mérföldet ölel fel. A fő látnivaló a duzzasztógát, amely után a nyugat felé haladó folyó tajtékzó áradatként robog át Pierson két hídja, a Galena híd és a Sauk híd alatt. A város, a környék folyóparti településeire jellemző módon, egy korai telepesről, a helyi kompközlekedés atyjáról kapta a nevét. Mr. Pierson a tizenkilencedik századi kereskedőkre és utazókra alapozta jövedelmező vállalkozását. A nevét viselő település, az illinois-i kisvárosok zöméhez hasonlóan, laza szálakkal, de tagadhatatlanul kötődik Abraham Lincolnhoz, aki a Fekete Súlyom-háború idején egy századot parancsnokolt ezen a tájon. A folyó déli partján húzódó sétányon Lincoln bronzszobra őrködik a vízre néző üzletek és hivatalok, név szerint a szolárium-szalón, a kereskedelmi kamara, valamint a Piccadillo's Bar nevű kocsmá fölött. A helytörténeti múzeum, amely a régi középiskola épületében kapott helyet, elég semmitmondóan tudja le a Lincoln-témát, viszont részletesen taglalja a városka múltjának egyetlen nagyszabású, drámai momentumát, a „piersoni katasztrófát”.

Becky hetedikben, amikor házi dolgozatot kellett írniuk töriből, ezt a katasztrófát mesélte el egy sánta kocsmáros szemszögéből. A történet szerint a férfi 1806-

ban, amikor beomlott a folyóparti töltés, és többen vízbe fúltak, tehetetlenül szemlélte az eseményeket a partról. Elkésérítette, hogy kirívóan férfiatlan benyomást kelt, ahogy botjára támaszkodva, csontszárazon álldogál a tragédia okozta felbolydulás hátterében, míg mások hősieken mentik a menthetőt – de nem lépett közbe, csak figyelt. És látott is mindent: a legelső, alig észrevehető földcsuszamlást, a kalapjukhoz kapva lezuhanó férfiakat, a vadul nyihogó lovakat, a sikítózó nőket, a partra vonszolt, sötétlő holttesteket.

Mrs. Nagle, a tanárnő kicsengetés után még ott tartotta Beckyt. Egyetlen szót írt a dolgozat első oldalának tetejére: azt, hogy HIÁNYOS.

– Ki ez az ember? – kérdezte.

– Nem tudom. Senki – felelte bosszúsan Becky. Tudta, hogy át kell majd írnia az egészet.

– Felhasználtad a megadott forrásmunkákat? – kérdezte a tanárnő. A töméntelen mennyiségű, lógó végű mikrofilmtekercsre gondolt, amelyeket a városi könyvtár félhomályos vetítőtermében lehetett megnézni.

Becky bevallotta, hogy nem használt fel semmit.

Mrs. Nagle átlapozta a dolgozatát, és itt-ott rábökött szegény Mr. Sam Smith visszaemlékezéseire. Aztán fogta a tollát, és odakörmölt az első oldal tetejére még két szót: azt, hogy FIKCIÓ, és azt, hogy TÉNY. – Amit te írtál, az ez – kocogtatta meg az egyik szót. – A feladat pedig ez volt – kocogtatta meg a másikat.

Becky megírta a dolgozatot még egyszer, és attól kezdve sosem bitangolt el a kijelölt határokon túlra. Igazság szerint meglepte, hogy Mrs. Nagle ennyi időt szánt a bírálatára, hiszen többnyire kommentár nélkül kapta meg a fogalmazványaira az ötöst vagy a négyest, függetlenül attól, hogy miről írt. Hiába, egy olyan iskolában, ahol az érettségizők aránya ötven százalék körül mozog, és haladó csoportok indítására nincs pénzforrás, jó tanulónak

lenni annyit jelent, hogy az ember, ahogy mondani szokás, a radar alatt repül...

Becky egyedül Ms. Marner nyüstölte, aki negyedikben a matekot tanította. Ez a magas, csontos, feladatorientált hajcsár, akinek Diana volt a keresztnéve, és ragaszkodott hozzá, hogy Ms. Marnernek szólítsák („Mondjátok szépen utánam: Mizzzzzzzz Marner! Na ugye, hogy nem is olyan nehéz?”), nem fért a bőrébe.

Ha dolgozatot írtak, Ms. Marner nehezebb példákat adott fel neki, mint a többieknek, és ha reklamálni próbált, elengedte a füle mellett. Továbbá rendszeresen adott neki több stencilezett oldalnyi „külön házit”, és elvárta, hogy két napon belül legyen a fájában a megoldott feladatsor, ha esik, ha fúj. Abból sem engedett, hogy Beckynek járnia kell a Matléták Klubjába, ahol ő volt az egyetlen lány és az egyetlen végzős. Könyveket is hozott neki egy államon kívüli könyvtárból, sőt még egy videókazettát is kapott, amely igencsak előreszaladt vele a tudomány rögös útján. Szó esett többek közt a számok eredetéről meg az értelmezési tartományok gondolati háttéréről: röpködtek a nagy léptékű, átfogó fogalmak.

Becky imádta a stencilezett példasorokat: örült, hogy próbára teszik, és módja nyílik egy kis rejtvényfejtésre. Azt viszont nem értette, hogy miért van úgy oda Ms. Marner az elméletért, amelyet ő nagyon töménynek talált, és nem sokat fogott fel belőle. Neki a számítások tetszetek a matekban: jó volt, hogy a számjegyek szépen elrendeződnek a fejében, meg ahogy a függvényértékek belesimulnak a szép, szabályos függvénygörbébe, és olyan tisztán látja a végösszeget, mintha csak ott állna fehéren-feketén a papíron. Hogy milyen érzéseket vált ki belőle a fejben játszott játék, azt nem tudta elmagyarázni senkinek, még Ms. Marnernek sem. Nem tudta elmondani, miként kattog az agya, amikor helyükre kerülnek a szimbólumok, akár a kis, színes fabábuk a csillaghalma táblán.

Ms. Marner egy szombati napon elvitte Beckyt meg két fiút a Piersontól kétóránnyira lévő Peoriába, ahol a körmérkőzéses állami matekversenyt rendezték. A tanárnő ide-oda futkosott a zsúfolt tornateremben, hogy figyelemmel tudja kísérfni három tanítványa meccseit. Becky díjat nyert, és az eredményhirdetésekor megütötte a fülét egy kurjantás, amely túlharsogta az udvarias tapsot. Hazafelé menet musicalslágerek szóltak az autórádió magnóján, és Ms. Marner elszívott egy csomó Virginia Slimet, és megállt velük egy kamionpihenőben hamburgerezni. Becky csak később fogta fel, hogy a tanárnőjük alighanem saját zsebből fizette a verseny nevezési díját, a benzint és a kaját is...

Aztán eljött az a bizonyos csütörtök, amikor Ms. Marner idő előtt hazaküldte az utolsó óráról a kilencedikes fiúkat, és olyasmire vetemedett, amitől Becky rosszul volt: különféle egyetemekről beszélt. – Az Illinois Institute of Technologyra gondoltam – kezdte. – Persze nyilván a Chicagói Egyetem a hön áhított végcél. Nem tudom, mit mondott a pályaválasztási tanácsadó a támogatásokról... – Ms. Marner itt Beckyre pillantott az olvasószemüvege fölött, majd miután a lány nem válaszolt, folytatta: – Szóval, az IIT-n fenomenális a tanszék. Futólag ismerem a tanszékvezetőt, még a régi szép időkből, akár fel is hívhatom.

Becky vállat vont.

– Hát, kösz, de... Szóval apámmal sok a gond. Úgy-hogy ez nem fog menni.

– Járhatnál egy-két évig valami közelebbi egyetemre, aztán válthatnál. Utána exponenciálisan javulnának a kilátásaid.

Becky a hátizsákjához hajolt, és a cipzárjával meg a szíjával bibelődött. Ha beszélgetnie kellett arról, amiről tudta, hogy soha nem válhat valóra, az csak olajat öntött a tűzre.

– Mennem kell – mondta.

– Ha a pénz okoz gondot, vannak mindenféle ösztöndíjak meg diákhitel. Nem te vagy az első, akinek...

Becky köszönés nélkül szaladt ki a tanteremből. Úgysem tudja elmagyarázni Ms. Marnernek, hogy mennyire rá van utalva az apja meg a cég! Már ahhoz is meg kell feszülniük, hogy nullszaldósok legyenek... Úgyhogy ő most nem mehet el.

Otthon az apját a megszokott fotelében, a tévé előtt találta. Hank Farwell türelmes volt a lányával: érezhetően örült, hogy látja.

– Kicsit későn jöttél – jegyezte meg.

– Aha – mondta Becky, majd bekapcsolta a sütőt, hogy vacsorázzanak is valamit.

A fenti diskurzus után Becky már nem járt el a Matléták Klubjába, az órákon pedig került Ms. Marner tekintetét. A tanárnő óra után is többször próbált beszélni vele, de ő mindig motyogott valamit, hogy éppen miért nem ér rá. Amúgy tényleg nem ért rá, mert becsúszott egy csúnya szállítási malőr, amely több ezer dollárjukba fájt – volna, ha lett volna annyi pénzük...

Júniusban, a tanévzáró után Ms. Marner a tornateremben, a puncsot iszogatva zsebongó, lila taláros végzősök és szüleik közt talált rá Beckyre.

– Hallom, te is munkakutya lettél, mint mi.

– Csak egy kis ízelítő kezdőknek – felelte Becky. – Főleg papírmunka.

Pedig valójában feldobta, hogy állást kapott a városházán. Pillanatnyi szeszélyből jelentkezett, miután meggyőzte az apját, hogy a cég könyvelését továbbra is tudja majd csinálni. Azt viszont elhallgatta előle, hogy milyen nagy szükségük van a keresetére.

– Hoztam neked valamit – mondta Ms. Marner, és átadta a szépen becsomagolt ajándékát. – Hiányzik a mi kis

különmatekunk. Majd látogass meg valamikor. Hiszen úgylátott itt maradsz.

Becky szemét elöntötte a könny, de ezt megpróbálta leplezni.

– Aha. Oké.

– Sok szerencsét, Becky. És gratulálok.

Becky megköszönte, majd elpucolt.

Este kibontotta az ajándékot. Egy könyvecske volt a csomagban, amolyan bölcsességgyűjtemény végzős gimnazistáknak, meg egy hosszú, gépelt levél. Becky az utóbbit elolvasta, azaz inkább csak átfutotta, mert sok volt neki, amit Ms. Marner írt. A tanárnő kifejtette, hogy diákként is, emberként is nagyra tartja, és örömmel töltik el a sikerei. Hozzátette, hogy nem akart tolakodó lenni, és sajnálja, ha megbántotta. Elárulta, hogy Becky az ifjúkori önmagára emlékezteti, és talán épp ezért erőltette rá magát, ezért űzte-hajtotta. Felvillanyozta, hogy a keze alá került egy lány, aki ilyen tehetséges matematikus. Végsőként sok-sok sikert kívánt.

Becky összehajtotta a levelet, és bedugta a hülye könyv lapjai közé. Ms. Marner ajándéka a fiók mélyén, egy kupac farmer alatt végezte. Becky csak évekkel később dobta ki, de a levelet soha többé nem olvasta el, csak akkor, a tanévzáró estéjén.